

รายงานการประชุม
คณะกรรมการยกร่างด้านการพลิกโฉมโครงสร้างเศรษฐกิจ ครั้งที่ ๒/๒๕๖๙
วันพฤหัสบดีที่ ๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๙ เวลา ๑๔.๐๐ - ๑๖.๐๐ น.
ณ ห้องประชุม ๕๒๑ อาคาร ๕ ชั้น ๒ สศช.

กรรมการผู้เข้าประชุม

๑. นายสมประวิณ มันประเสริฐ	ประธานกรรมการ
๒. นายปรเมธี วิมลศิริ	กรรมการ
๓. นายแบงค์ งามอรุณโชติ	กรรมการ
๔. นายวิษณุยุทธ บุญชิต รองเลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	กรรมการและเลขานุการ
๕. นางสาวอานันท์ชนก สกนธวัฒน์ ผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์และการวางแผนเศรษฐกิจมหภาค	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๖. นายอิทธิพงศ์ หิรัญเรืองโชค ผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์และประสานการพัฒนาขีดความสามารถ ในการแข่งขัน	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

กรรมการผู้เข้าประชุมออนไลน์

๗. นายสมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์	กรรมการ
๘. นายปิติ ดิษยทัต	กรรมการ
๙. นางสาวฐิติมา ชูเชิด	กรรมการ

อนุกรรมการผู้ลาประชุม

๑๐. นายนริศ สถาผลเดชา	กรรมการ

วาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานแจ้งที่ประชุมทราบ

๑.๑ สารสำคัญ

๑.๑.๑ นายสมประวิณ มันประเสริฐ ประธานกรรมการ ได้นำเสนอความเห็นของคณะกรรมการร่างแผน ๑๔ โดยมีสาระสำคัญว่า การยกร่างแผนควรให้ความสำคัญกับกรอบแนวคิดหลัก ๔ ประการ ได้แก่ (๑) Transformative การยกร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๔ (แผนพัฒนาฯ) ควรมีความชัดเจนและมีศักยภาพในการพลิกโฉมประเทศได้จริง ทั้งในระดับภาพรวมเศรษฐกิจและรายอุตสาหกรรม ทั้งนี้ สศช. ได้ดำเนินการจ้างที่ปรึกษาทางเศรษฐกิจ Roland Berger ซึ่งมีความเชี่ยวชาญด้านการศึกษาการพัฒนาเศรษฐกิจรายอุตสาหกรรม และได้จัดทำแผนพัฒนารายอุตสาหกรรมพร้อมกลไกการขับเคลื่อนที่มีความละเอียด และสามารถนำมาใช้ประกอบการยกร่างแผนพัฒนาฯ ได้ (๒) Targeted การยกร่างแผนพัฒนาฯ ควรกำหนดกลุ่มเป้าหมายให้มีความชัดเจน (๓) Prioritize การยกร่างแผนพัฒนาฯ ควรมีการจัดลำดับความสำคัญของประเด็น โดยให้ความสำคัญกับสิ่งที่จำเป็นเร่งด่วนก่อน ภายใต้ข้อจำกัดของทรัพยากร และ (๔) Evidence-based การยกร่างแผนพัฒนาฯ ควรตั้งอยู่บนฐานของหลักฐานเชิงประจักษ์ที่มีความน่าเชื่อถือ

๑.๑.๒ นางสาวอนันต์ชนก สกนธวัฒน์ ผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์และการวางแผนเศรษฐกิจมหภาค สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ กรรมการและผู้ช่วยเลขาธิการ ได้นำเสนอความเห็นของนายปิติ ดิษยทัต กรรมการ โดยมีสาระสำคัญดังนี้ (๑) กรอบแนวคิดที่มุ่งการสร้างสมดุลการพัฒนาใน ๔ มิติ ได้แก่ การยกระดับผลิตภาพและมูลค่าเพิ่ม (Productivity) ความสามารถปรับตัว (Adaptability) การสร้างประโยชน์และโอกาสอย่างทั่วถึง (Inclusivity) และการสร้างภูมิคุ้มกันและรับมือความเสี่ยง (Resiliency) ควรให้ความสำคัญกับประเด็น Productivity และ Inclusivity เป็นหลัก ซึ่งจะนำไปสู่ประเด็น Adaptability และ Resiliency ในระยะต่อไป ทั้งนี้ ประเด็น Inclusivity ยังขาดมุมมองเชิงพื้นที่ (๒) เห็นชอบกับการลดสัดส่วนเศรษฐกิจนอกระบบ โดยในส่วนของความช่วยเหลือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) ควรคำนึงถึงศักยภาพของธุรกิจมากกว่าขนาด และควรให้ความสำคัญกับธุรกิจขนาดเล็กในช่วงเริ่มต้นกิจการ (๓) ในประเด็นด้านการเงิน มีความเห็นว่ายังขาดการพัฒนาภาคการเงินที่มุ่งเน้นการเพิ่มผลิตภาพ (Productivity) โดยควรเพิ่มเติมประเด็นการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางการเงิน รวมทั้งการส่งเสริมการพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางการเงิน เพื่อสนับสนุนการเพิ่มผลิตภาพการผลิตอย่างยั่งยืน

๑.๑.๓ นายอริพงศ์ หิรัญเรืองโชค ผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์และประสานการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขัน สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ กรรมการและผู้ช่วยเลขาธิการ ได้นำเสนอความเห็นของนายนริศ สถาผลเดชา ประธานกลุ่มกลยุทธ์องค์กรและดิจิทัล ธนาคารทหารไทยธนชาติ (TTB) โดยมีสาระสำคัญว่า เศรษฐกิจไทยได้รับผลกระทบจากปัจจัยภายนอกในระดับสูง โดยเฉพาะเศรษฐกิจโลก ซึ่งส่งผลให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) ต้องเผชิญกับการแข่งขันจากทั้งบริษัทต่างประเทศและบริษัทขนาดใหญ่ในประเทศไทยที่มีศักยภาพสูง ดังนั้น การยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคธุรกิจไทยให้สามารถแข่งขันได้อย่างเป็นธรรม จึงควรให้ความสำคัญกับการกำหนดกลยุทธ์และการประยุกต์ใช้

เครื่องมือที่สามารถวัดผลของการดำเนินมาตรการได้ ทั้งนี้ การพัฒนาดังกล่าวควรสร้างแรงจูงใจให้เกิดความร่วมมือระหว่างภาคเอกชน ภาครัฐ และองค์กรอิสระ

๑.๒ ความเห็นและประเด็นอภิปราย

๑.๒.๑ นายสมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ กรรมการ เห็นชอบกับการจ้างที่ปรึกษาที่เชี่ยวชาญด้านเศรษฐกิจรายอุตสาหกรรม และขอให้เผยแพร่ผลการศึกษาของที่ปรึกษา Roland Berger อย่างละเอียด เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการยกร่างแผนพัฒนาฯ นอกจากนี้ มีความเห็นว่าการขับเคลื่อนประเด็นการพลิกโฉมทางเศรษฐกิจ (Transformative) ในระดับภาพรวมเศรษฐกิจ ประเด็นด้านคอร์รัปชันควรอยู่ในขอบเขตการศึกษาของคณะกรรมการยกร่างด้านการพลิกโฉมโครงสร้างเศรษฐกิจ หรือคณะกรรมการร่างแผน ๑๔

๑.๒.๒ นายสมประวิณ มันประเสริฐ ประธานกรรมการ ได้ให้ความเห็นต่อการศึกษาประเด็นด้านคอร์รัปชันว่า หากประเด็นดังกล่าวมีขอบเขตเชื่อมโยงกับเสาเศรษฐกิจ ควรอยู่ภายใต้การศึกษาของคณะกรรมการยกร่างด้านการพลิกโฉมโครงสร้างเศรษฐกิจ และในกรณีที่มีความเชื่อมโยงกับเสาอื่น ควรจัดทำข้อเสนอต่อคณะกรรมการร่างแผน ๑๔ เพื่อให้คณะกรรมการในเสาอื่น ๆ นำไปดำเนินการต่อไป

วาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุมคณะกรรมการยกร่างด้านการพลิกโฉมโครงสร้างเศรษฐกิจ
ครั้งที่ ๑/๒๕๖๙

วาระที่ ๒.๑ รับรองรายงานการประชุมคณะกรรมการยกร่างด้านการพลิกโฉมโครงสร้างเศรษฐกิจ
ครั้งที่ ๑/๒๕๖๙

คณะกรรมการฯ ได้มีมติรับรองรายงานการประชุมคณะกรรมการยกร่างด้านการพลิกโฉมโครงสร้างเศรษฐกิจ ครั้งที่ ๑/๒๕๖๙ โดยไม่มีประเด็นแก้ไข

วาระที่ ๓ เรื่องเพื่อทราบ

วาระที่ ๓.๑ สรุปการประชุมคณะกรรมการยกร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
ฉบับที่ ๑๔ ครั้งที่ ๒/๒๕๖๙

๓.๑.๑ สารสำคัญ

จากการประชุมคณะกรรมการยกร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๔ ครั้งที่ ๒/๒๕๖๙ คณะกรรมการฯ ได้ให้ข้อเสนอแนะใน ๔ ประเด็นสำคัญ ได้แก่ (๑) การยกระดับกรอบแนวคิดของแผนพัฒนาฯ ที่ควรมีลักษณะเป็นแผนเชิงพลิกโฉม (Transformative) โดยต้องกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน วัดผลได้ มีการจัดลำดับความสำคัญอย่างเป็นระบบบนฐานข้อมูลและหลักฐานเชิงประจักษ์ (Evidence-based) รวมทั้งมีหลักคิมนำทางที่ชัดเจนเพื่อให้ประชาชนมองเห็นโอกาสและผลลัพธ์ทางเศรษฐกิจอย่างเป็นรูปธรรม (๒) การกำหนดอุตสาหกรรมเป้าหมาย ควรพิจารณาจากฐานข้อมูลที่วัดผลได้ เช่น สัดส่วนต่อ GDP และการจ้างงาน

โดยปรับกรอบการวิเคราะห์จากการมองรายอุตสาหกรรมไปสู่การแก้ไขปัญหาเชิงโครงสร้าง อาทิ การเพิ่มผลิตภาพ และการลงทุนด้านวิจัยและพัฒนา (R&D) ที่ยังอยู่ในระดับต่ำ พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมศักยภาพสูง อย่างภาคเกษตรและอาหารแปรรูป เพื่อเป็นกรณีตัวอย่างในการขับเคลื่อนตลอดห่วงโซ่คุณค่าและเชื่อมโยงไปยัง ภาคการท่องเที่ยว (๓) ควรเชื่อมโยงเศรษฐกิจกับทรัพยากรธรรมชาติ โดยอาศัยฐานทรัพยากรชีวภาพเป็นรากฐาน สำคัญของหลายภาคส่วน และพัฒนากระบวนการผลิตให้สอดคล้องกับมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อมเพื่อลดความเสี่ยง จากมาตรการกีดกันทางการค้า และ(๔) กลไกการขับเคลื่อนแผนไปสู่ผลลัพธ์จะต้องกำหนดเงื่อนไขความสำเร็จให้ ชัดเจนและออกแบบกลไกให้ครอบคลุมทุกมิติ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่าการเปลี่ยนผ่านจะเกิดขึ้นได้จริงอย่างเป็น รูปธรรม ไม่ใช่เพียงนามธรรม โดยเฉพาะการจัดการประเด็นเชิงโครงสร้างที่สำคัญ เช่น โครงสร้างประชากรที่ต้องสร้าง สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อคุณภาพชีวิตในระยะยาว

๓.๑.๒ มติที่ประชุม

รับทราบผลการประชุมคณะกรรมการร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ ฉบับที่ ๑๔ ครั้งที่ ๒/๒๕๖๙

วาระที่ ๓.๒ ผลการรับฟังความคิดเห็นร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๔

๓.๒.๑ สารสำคัญ

นายวิชาญยุทธ บุญชิต รองเลขาธิการสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ได้รายงานผลการรับฟังความคิดเห็นต่อร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๔ ซึ่งสำนักงานฯ ได้กำหนดกระบวนการรับฟังความคิดเห็นผ่าน ๔ ช่องทางหลัก ได้แก่ (๑) การประชุมระดมความคิดเห็นในระดับพื้นที่ ๑๘ กลุ่มจังหวัด (๒) การรับฟังความคิดเห็นจากกลุ่มเฉพาะ ๕ กลุ่ม ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาควิชาการ เยาวชน และผู้สูงอายุ (๓) การรับฟังความคิดเห็นผ่านช่องทางออนไลน์จากประชาชนทั่วไป และ (๔) การรับฟังความคิดเห็นเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนการเชื่อมโยงแผนสู่การปฏิบัติ ทั้งนี้ การดำเนินงานในปัจจุบันแล้ว เสร็จในส่วนของการประชุมระดับพื้นที่ ๑๘ กลุ่มจังหวัด โดยมีผู้เข้าร่วมประมาณ ๒,๕๕๕ คน ซึ่งภาครัฐเป็นกลุ่มที่เข้าร่วมมากที่สุด ขณะที่กลุ่มเยาวชนมีสัดส่วนน้อยที่สุด จึงได้จัดเวทีเสริมเพื่อรับฟังความคิดเห็นจากเยาวชน ระดับอุดมศึกษาในพื้นที่ ๑๘ กลุ่มจังหวัดเพิ่มเติม โดยมีผู้เข้าร่วมเกือบ ๑,๓๐๐ คน สำหรับผลการรับฟังความคิดเห็น พบว่า ผู้เข้าร่วมส่วนใหญ่เห็นด้วยกับทิศทางของแผนที่มุ่งเน้นการสร้างการขยายตัวทางเศรษฐกิจ แต่เสนอให้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคน ชุมชน สังคม สิ่งแวดล้อม การกระจายโอกาสสู่พื้นที่ เศรษฐกิจฐานราก เสถียรภาพ ภูมิคุ้มกัน และความยั่งยืนควบคู่กันไป รวมทั้งเสนอให้ปรับภาษาของแผนให้เข้าใจง่ายและชัดเจนยิ่งขึ้น เน้นการเติบโตเชิงคุณภาพมากกว่าเชิงปริมาณ และพิจารณาเพิ่มเติมประเด็นด้านความมั่นคงและการรับมือภัยคุกคามในกรอบเสาหลักของการพัฒนา พร้อมทั้งแสดงความเชื่อมโยงระหว่างเสาหลักและการจัดทำแผนระดับพื้นที่ให้ชัดเจน สำหรับประเด็นด้านการพลิกโฉมเศรษฐกิจ ผู้เข้าร่วมให้ความสำคัญกับการยกระดับภาคเกษตร การท่องเที่ยวมูลค่าสูง ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและเทคโนโลยี การส่งเสริมอุตสาหกรรมการแพทย์และ

บริการสุขภาพ อุตสาหกรรมแห่งอนาคต อุตสาหกรรมป้องกันประเทศ และยานยนต์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเสนอให้ปรับปรุงกฎระเบียบและกลไกกำกับดูแลการแข่งขัน บูรณาการข้อมูลภาครัฐ พัฒนาทักษะแรงงานให้ตรงกับความ ต้องการ ปรับค่าจ้างให้สอดคล้องกับค่าครองชีพ ส่งเสริมแรงงานผู้สูงอายุและคนพิการ ลดอุปสรรคของเศรษฐกิจนอกระบบ และสนับสนุนเอสเอ็มอีด้านเทคโนโลยี นวัตกรรม แหล่งเงินทุน เครือข่ายธุรกิจ และการจดทะเบียนที่สะดวกขึ้น ในด้านเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ ที่ประชุมเห็นควรให้ความสำคัญกับการรักษาสุขภาพทางการคลัง การแก้ไขปัญหาหนี้ครัวเรือน และการปรับปรุงระบบภาษีและแรงจูงใจในการชำระภาษี ขณะเดียวกัน กลุ่มเยาวชนสะท้อนประเด็นสำคัญจากปัญหาในพื้นที่และครัวเรือน อาทิ การสร้างงาน การกระจายรายได้ การปรับค่าแรง การใช้ศักยภาพของพื้นที่เพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตรและการท่องเที่ยว การลดต้นทุนการผลิต การเตรียมความพร้อมรับมืออุทกภัย การแก้ไขปัญหา PM๒.๕ และการเผาในที่ การลดการใช้ถุงพลาสติก การแก้ไขปัญหาทุจริตคอร์รัปชัน การกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น การพัฒนาบริการภาครัฐผ่านแอปพลิเคชันรวม ตลอดจนการส่งเสริมเทคโนโลยีและนวัตกรรมของประเทศ โดยฝ่ายเลขานุการจะรวบรวมความคิดเห็นจากช่องทางอื่นเพิ่มเติมเพื่อนำเสนอในการประชุมครั้งต่อไป

๓.๒.๒ ความเห็นและประเด็นอภิปราย

นายสมประวิณ มันประเสริฐ ประธานคณะกรรมการฯ ได้แสดงความเห็นว่าการรวบรวมการรับฟังความคิดเห็นต่อร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๔ ยังอยู่ระหว่างดำเนินการในบางช่องทาง โดยเฉพาะการรับฟังความคิดเห็นจากกลุ่มเฉพาะและกลุ่มวิชาการ ซึ่งแม้จะเป็นกระบวนการที่ควรดำเนินการในช่วงต้นของการจัดทำแผน แต่ด้วยข้อจำกัดด้านเวลา จึงจำเป็นต้องดำเนินการควบคู่ไปกับการจัดทำร่างแผนพัฒนาฯ ทั้งนี้ เห็นว่าผลการรับฟังความคิดเห็นในเบื้องต้นมีความสอดคล้องกับทิศทางของแผน โดยสะท้อนประเด็นสำคัญ ๔ ประการ ได้แก่ (๑) ประชาชนรับทราบถึงความสำคัญ of ประเด็นการพัฒนาที่สำคัญ แต่อาจยังไม่เห็นความเชื่อมโยงกับตนเองอย่างชัดเจน ซึ่งเป็นโจทย์ด้านการสื่อสารของแผน (๒) การเสนอให้ภาครัฐพิจารณาลดหรือยกเลิกภารกิจบางส่วนที่เกินความจำเป็น (๓) การให้ความสำคัญกับการพัฒนาเชิงคุณภาพมากกว่าการขยายตัวเชิงปริมาณ และ (๔) ความต้องการให้แผนมีการจัดลำดับความสำคัญ มีเอกภาพ และเชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ จึงขอให้ฝ่ายเลขานุการนำผลการรับฟังความคิดเห็นมาวิเคราะห์แยกแยะให้ชัดเจน โดยประเด็นที่สอดคล้องกับแนวทางของแผนให้รับทราบและใช้ประกอบการปรับปรุงรายละเอียดต่อไป ส่วนประเด็นที่เป็นข้อเสนอเพิ่มเติมหรือเป็นเรื่องที่ยังไม่ได้พิจารณาอย่างเพียงพอ ควรเน้นย้ำให้ชัดเพื่อใช้ประกอบการกำหนดทิศทางและปรับปรุงร่างแผนพัฒนาฯ ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ เห็นควรพิจารณาจัดกลุ่มข้อคิดเห็นที่ได้รับจากประชาชนและภาคเอกชน โดยแยกเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงแผน และประเด็นเชิงปฏิบัติที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปดำเนินการได้ทันทีหรือเสนอรัฐบาลพิจารณาสั่งการต่อไป เพื่อให้ผลจากการรวบรวมการรับฟังความคิดเห็นสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ทั้งในระดับนโยบายและระดับการปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม

๓.๒.๓ มติที่ประชุม

รับทราบผลการรับฟังความคิดเห็น

วาระที่ ๔ เรื่องเพื่อพิจารณา

วาระที่ ๔.๑ กรอบแนวคิดการยกระดับภาคอุตสาหกรรมและบริการเป้าหมาย

๔.๑.๑ สารสำคัญ

๑) เป้าหมายการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจรายสาขา

ฝ่ายเลขานุการฯ ได้นำเสนอกรอบการกำหนดสาขาเศรษฐกิจเป้าหมายโดยพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการแข่งขันของไทยและแนวโน้มการเติบโตของตลาดโลกในอนาคต ผ่านการวิเคราะห์สาขาการผลิตและบริการสำคัญ จำนวน ๑๗ สาขา เพื่อใช้ประกอบการกำหนดทิศทางการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจรายสาขาในระยะต่อไป ทั้งนี้ การกำหนดสาขาเป้าหมายตั้งอยู่บนหลักคิดสำคัญ ๒ ประการ ได้แก่ (๑) การต่อยอดสาขาเศรษฐกิจที่ประเทศไทยมีฐานความสามารถเดิมเพื่อรักษาและยกระดับฐานเศรษฐกิจเดิมให้มีมูลค่าสูงขึ้น และ (๒) การเร่งสร้างและบ่มเพาะสาขาเศรษฐกิจใหม่ที่มีศักยภาพเป็นเครื่องยนต์การเติบโตในอนาคต

หลักคิดดังกล่าวสามารถกำหนดเป้าหมายเศรษฐกิจรายสาขาที่เหมาะสมต่อการขับเคลื่อนได้เป็น ๒ กลุ่มสำคัญ (รวม ๗ สาขา) ได้แก่ (๑) กลุ่มที่ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันสูง และมีอุปสงค์ความต้องการในอนาคตสูง ประกอบด้วย การท่องเที่ยว การแพทย์และบริการทางการแพทย์ อาหาร และ เกษตร และ (๒) กลุ่มที่ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันระดับปานกลางแต่มีศักยภาพการเติบโตสูงและควรพัฒนาเป็นฐานเศรษฐกิจใหม่ ประกอบด้วย อุตสาหกรรมยานยนต์แห่งอนาคต (Future Mobility) เศรษฐกิจสร้างสรรค์ และอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง

สาขาเป้าหมายทั้ง ๗ สาขาดังกล่าวมีความสำคัญต่อการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากเป็นฐานสำคัญของการเติบโต การจ้างงาน และการกระจายรายได้ โดยในปี ๒๕๖๘ มีสัดส่วนรวมประมาณร้อยละ ๒๘-๓๐ ของ GDP และมีการจ้างงานรวมประมาณ ๑๙-๒๐ ล้านคนหรือประมาณครึ่งหนึ่งของกำลังแรงงานทั้งประเทศ ทั้งนี้ สาขารฐานเดิม เช่น เกษตร อาหาร การท่องเที่ยว และบริการสุขภาพ มีความเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจฐานรากและกิจกรรมทางเศรษฐกิจระดับพื้นที่ ขณะที่สาขาใหม่ เช่น อุตสาหกรรมยานยนต์แห่งอนาคต เศรษฐกิจสร้างสรรค์ และอุตสาหกรรมเทคโนโลยีขั้นสูง มีบทบาทการยกระดับผลิตภาพ ดึงดูดการลงทุน และเพิ่มสัดส่วนกิจกรรมเศรษฐกิจที่ใช้เทคโนโลยีและองค์ความรู้เข้มข้นมากขึ้น

๒) กรอบแนวคิดการยกระดับภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย

ฝ่ายเลขานุการฯ ได้นำเสนอกรอบแนวคิดการยกระดับภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย โดยให้ความสำคัญกับการเพิ่มผลิตภาพของปัจจัยการผลิตอย่างเป็นระบบเพื่อให้การเติบโตทางเศรษฐกิจเกิดขึ้นอย่างยั่งยืนทั้งในมิติผลิตภาพแรงงาน ผลิตภาพของทุน และผลิตภาพรวมการผลิต หรือ TFP ควบคู่กับการสร้างแรงจูงใจให้เกิดการลงทุนของภาคเอกชนผ่านผลกระทบการลงทุนภาครัฐต่อการลงทุนภาคเอกชน หรือ Crowding-in Effect

กรอบแนวคิดดังกล่าวประกอบด้วย ๒ แกนสำคัญ ได้แก่ **(๑) แกน เครื่องยนต์ทางเศรษฐกิจ** ประกอบด้วย เครื่องยนต์ตัวเล็ก เครื่องยนต์ตัวใหญ่ และเครื่องยนต์ตัวใหม่ เพื่อสะท้อน ลักษณะของผู้ประกอบการและกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ต้องการรูปแบบการสนับสนุนแตกต่างกัน และ **(๒) แกน ปัจจัยการผลิตและผลผลิตภาพ** ประกอบด้วย แรงงาน ทุน และ TFP ตามกรอบ Production Function เพื่อใช้กำหนด แนวทางพัฒนาที่เหมาะสมกับปัญหาเชิงโครงสร้างของแต่ละสาขา

ภายใต้กรอบแนวคิดดังกล่าว แนวทางการยกระดับภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย ประกอบด้วย ๓ ด้านหลัก ได้แก่

๒.๑) ด้านแรงงาน มุ่งยกระดับทักษะแรงงานให้สอดคล้องกับ ความต้องการจริงของภาคการผลิตและบริการผ่านการพัฒนาทักษะเดิม การเรียนรู้ทักษะใหม่ การฝึกอบรมในสถาน ประกอบการ ระบบการจ่ายค่าตอบแทนตามทักษะ และกลไกรับรองมาตรฐานทักษะที่น่าเชื่อถือ เพื่อสร้างแรงจูงใจให้ แรงงานและผู้ประกอบการลงทุนในการพัฒนาทักษะอย่างต่อเนื่อง

๒.๒) ด้านทุน เทคโนโลยี และนวัตกรรม มุ่งส่งเสริมให้ผู้ประกอบการ เข้าถึงแหล่งเงินทุน เทคโนโลยี ผู้พัฒนานวัตกรรม สถานบ่มเพาะธุรกิจ และกลไกสนับสนุนที่เหมาะสมกับลักษณะกิจการ ทั้งในรูปแบบเงินอุดหนุน สินเชื่อดอกเบี้ยต่ำ สินเชื่อเชิงนโยบาย มาตรการภาษี ตลาดทุน ธุรกิจเงินร่วมลงทุน การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และการถ่ายทอดเทคโนโลยีจากต่างประเทศ

๒.๓) ด้านผลผลิตภาพรวมการผลิตหรือ TFP มุ่งเพิ่มประสิทธิภาพของ ระบบเศรษฐกิจโดยรวม ผ่านการส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรม การลดต้นทุนและระยะเวลาการติดต่อภาครัฐ การลด อุปสรรคทางธุรกิจ การเชื่อมโยงผู้ประกอบการไทยเข้าสู่ห่วงโซ่มูลค่าโลกและภูมิภาค การพัฒนาซัพพลายเออร์ในประเทศ และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นต่อการแข่งขัน โดยเฉพาะโครงสร้างพื้นฐานด้านคุณภาพแห่งชาติ หรือ National Quality Infrastructure ระบบมาตรฐานและการรับรอง รวมถึงโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัล

๓) ความเชื่อมโยงระหว่างสาขาเศรษฐกิจเป้าหมาย

การกำหนดสาขาเศรษฐกิจเป้าหมายควรพิจารณาความเชื่อมโยงระหว่าง สาขาหลักของเศรษฐกิจไทยเพื่อให้การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจไม่เป็นการพัฒนาแบบแยกส่วน แต่สามารถต่อยอดจากฐานเศรษฐกิจเดิมไปสู่กิจกรรมเศรษฐกิจใหม่ที่มีมูลค่าสูงขึ้น เช่น อุตสาหกรรมยานยนต์แห่งอนาคตที่ต่อยอดจากฐานอุตสาหกรรมยานยนต์เดิม และอุตสาหกรรมปัญญาประดิษฐ์/ชิป ที่เชื่อมโยงกับฐานอุตสาหกรรม ฮาร์ดแวร์อิเล็กทรอนิกส์ของไทย

นอกจากนี้ การคัดเลือกสาขาเป้าหมายควรเชื่อมโยงกับความท้าทายสำคัญ ของประเทศ เช่น สังคมสูงวัย ความมั่นคง การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี เพื่อให้แผนมีลักษณะมุ่งเน้นพันธกิจ หรือ Mission-oriented มากขึ้น

กรณีอุตสาหกรรมอาหารเป็นตัวอย่างของสาขาที่มีความเชื่อมโยงกับหลายภาคเศรษฐกิจ ทั้งเกษตร การท่องเที่ยว สุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี และเศรษฐกิจสร้างสรรค์ โดยสามารถยกระดับได้ทั้งในฐานะเครื่องยนต์ตัวเล็กผ่านอาหารท้องถิ่นมูลค่าสูงและการท่องเที่ยวเชิงประสบการณ์ เครื่องยนต์ตัวใหญ่ผ่านสินค้าเกษตรและอาหารแปรรูปที่เชื่อมต่อกับตลาด B๒B และเครื่องยนต์ตัวใหม่ผ่านอาหารใหม่ สมุนไพรแปรรูปขั้นสูง และอาหารเสริมสุขภาพ ซึ่งสามารถต่อยอดสู่อุตสาหกรรมสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีได้

ตัวอย่างแนวทางการยกระดับสาขาอาหาร เช่น มิติแรงงานที่เครื่องยนต์ตัวเล็กมุ่งพัฒนาเกษตรกรและแรงงานในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เครื่องยนต์ตัวใหญ่พัฒนาเกษตรกรแรงงานปักฟ้าและแรงงานปักขาว และเครื่องยนต์ตัวใหม่มุ่งพัฒนาแรงงานด้านวิทยาศาสตร์อาหารและดึงดูดบุคลากรทักษะสูง มิติทุน ใช้ Grants, Soft Loans, สินเชื่อ ภาษี ตลาดทุน แหล่งเงินทุนและตลาดสำหรับวิสาหกิจเริ่มต้น (Angel Fund) VC และ FDI ตามความเหมาะสมของแต่ละกลุ่ม ส่วนมิติการแข่งขันและการตลาด เครื่องยนต์ตัวเล็กเน้นการรับเทคโนโลยีและสร้างความแตกต่าง เครื่องยนต์ตัวใหญ่เน้นการแข่งขันด้านต้นทุนและตลาด B๒B และเครื่องยนต์ตัวใหม่เน้นนวัตกรรมทั้งในตลาด B๒B และ B๒C โดยมีระบบมาตรฐานคุณภาพและระบบตรวจสอบย้อนกลับสีเขียว (Green Traceability) เป็นฐานรองรับร่วมกัน

๔) แนวทางมาตรการเบื้องต้น

ฝ่ายเลขานุการฯ เสนอให้การกำหนดมาตรการยกระดับภาคการผลิตและบริการเป้าหมายแบ่งเป็น ๒ ระดับ ได้แก่

๔.๑) มาตรการเชิงระบบ หรือ Across-the-Board Measures ซึ่งเป็นมาตรการที่สามารถใช้ร่วมกันในทุกสาขาเป้าหมาย ประกอบด้วย การยกระดับทักษะแรงงานให้สอดคล้องกับความต้องการจริงของภาคการผลิตและบริการ การสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมที่เหมาะสมกับลักษณะกิจการ การปรับปรุงกฎระเบียบและกลไกกำกับดูแลให้เอื้อต่อการแข่งขันและลดอุปสรรคทางธุรกิจ และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเชิงคุณภาพและดิจิทัลเพื่อรองรับการยกระดับผลิตภาพของเศรษฐกิจโดยรวม

๔.๒) มาตรการรายสาขา ซึ่งควรกำหนดจากประเด็นปัญหาสำคัญหรือ Critical Issues ของแต่ละสาขาโดยไม่จำเป็นต้องกำหนดมาตรการให้ครบทุกมิติของเมทริกซ์หรือกรอบการวิเคราะห์ แต่ควรให้ความสำคัญกับมาตรการที่สามารถแก้ไขข้อจำกัดสำคัญของสาขานั้นได้จริง มีผลในทางปฏิบัติ และสามารถขับเคลื่อนการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจได้อย่างเป็นรูปธรรม

๔.๑.๒ ความเห็นและประเด็นอภิปราย

๑) การทบทวนหลักเกณฑ์ เป้าหมาย ตัวชี้วัด และลำดับความสำคัญของสาขา

เศรษฐกิจเป้าหมาย

การกำหนดสาขาเศรษฐกิจเป้าหมายควรพิจารณาหลักเกณฑ์ ตัวแปรเป้าหมาย และตัวชี้วัดให้รอบด้าน เพื่อให้สะท้อนศักยภาพในการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศอย่างแท้จริง โดยควรปรับจากการมองการเติบโตเชิงปริมาณไปสู่การพัฒนาเชิงคุณภาพซึ่งเชื่อมโยงกับผลิตภาพของทุน แรงงาน และผลิตภาพรวมการผลิต (TFP) รวมทั้งควรให้ความสำคัญกับมูลค่าเพิ่มที่เกิดขึ้นภายในประเทศ การจ้างงาน การเชื่อมโยงห่วงโซ่มูลค่า และความสามารถในการยกระดับผลิตภาพของประเทศในระยะยาว โดยมีประเด็นสำคัญ ดังนี้

๑.๑) หลักเกณฑ์การคัดเลือกสาขาเศรษฐกิจเป้าหมายไม่ควรพิจารณาเพียง มูลค่าการผลิต ปริมาณการส่งออกหรือแนวโน้มการเติบโตของตลาดโลกเท่านั้น แต่ควรคำนึงถึงผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ มูลค่าเพิ่มที่เกิดขึ้นจริงภายในประเทศ โครงสร้างการจ้างงาน ความสามารถในการดูดซับแรงงาน การใช้ปัจจัยการผลิตภายในประเทศ ตลอดจนความเชื่อมโยงทางการผลิตทั้งไปข้างหน้าและข้างหลังเพื่อให้การกำหนดสาขาเป้าหมายสะท้อนผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ตกแก่ประเทศไทยอย่างแท้จริง โดยควรพิจารณาจาก ๓ เกณฑ์สำคัญ ได้แก่ (๑) ความสามารถในการแข่งขันหรือความได้เปรียบเชิงแข่งขัน (๒) ความสามารถในการดูดซับแรงงานภายในประเทศ ทั้งแรงงานใหม่และแรงงานที่ต้องเคลื่อนย้ายจากภาคเศรษฐกิจเดิม และ (๓) ศักยภาพการสร้างรายได้และมูลค่าเพิ่ม โดยเฉพาะในสาขาการผลิตและบริการที่มีมูลค่าสูง หรืออีกแนวทางหนึ่งการกำหนดสาขาเป้าหมายในบริบทของไทย ไม่จำเป็นต้องเป็นการเลือกสนับสนุนหรือไม่สนับสนุนแบบเด็ดขาด แต่ควรใช้เป็นกรอบการจัดกลุ่ม การทำความเข้าใจ ลักษณะเฉพาะของแต่ละสาขา และการออกแบบมาตรการสนับสนุนที่เหมาะสม

๑.๒) การเชื่อมโยงวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ให้เข้าสู่ ห่วงโซ่อุตสาหกรรม เพื่อให้การกำหนดกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในการนำการเปลี่ยนแปลงและกลุ่มอุตสาหกรรมอนาคตมีความแม่นยำ สอดคล้องกับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศและก่อให้เกิดประโยชน์ต่อเศรษฐกิจไทยอย่างแท้จริง ทั้งนี้ ควรประสานข้อมูลและแนวทางการดำเนินงานกับโครงการพลวัตใหม่เพื่ออนาคตเศรษฐกิจไทย (Reinvent Thailand) รวมทั้งรับฟังความเห็นจากภาคเอกชนเพื่อให้การกำหนดสาขาเป้าหมายตอบสนองต่อความต้องการของภาคการผลิตและบริการและสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง

๑.๓) การกำหนดสาขาเศรษฐกิจเป้าหมายและตัวชี้วัดของแผน ควรสะท้อนการพัฒนาเชิงคุณภาพที่เชื่อมโยงกับผลิตภาพของทุน แรงงาน และ TFP อย่างไรก็ตาม การยกระดับศักยภาพการเติบโตของเศรษฐกิจ หรือ Potential GDP ให้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญอาจต้องใช้ระยะเวลานานกว่าแผนพัฒนาฉบับที่ ๑๔ ดังนั้น ตัวชี้วัดของแผนควรสะท้อนทิศทางการเปลี่ยนแปลงและการเตรียมความพร้อมสำหรับการพัฒนาในระยะถัดไป มากกว่าการคาดหวังผลลัพธ์แบบก้าวกระโดดในระยะสั้น เช่น การยกระดับ TFP การเปลี่ยนโครงสร้างการจ้างงาน และการเพิ่มสัดส่วนกิจกรรมเศรษฐกิจที่มีมูลค่าเพิ่มสูง

๑.๔) การพิจารณากลุ่มอุตสาหกรรมอนาคต ควรกำหนดให้ชัดเจนว่าเป็นสาขาหรือเทคโนโลยีที่ช่วยสร้างฐานความสามารถใหม่และเตรียมความพร้อมสำหรับโอกาสระยะยาวของประเทศ อาทิ หุ่นยนต์ชีวแมนอยด์ เศรษฐกิจอวกาศ ควอนตัม หรือเทคโนโลยีเกิดใหม่อื่น ๆ

๒) การปรับกรอบแนวคิดให้ตอบโจทย์การปฏิบัติจริง

๒.๑) กรอบแนวคิดควรปรับจากการคิดให้ครบไปสู่การคิดให้ทะลุ ซึ่งเมทริกซ์หรือกรอบวิเคราะห์ที่ครอบคลุมทุกมิติจะมีประโยชน์ในเชิงโครงสร้างความคิดและสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการระบุปัญหาในแต่ละจุดของระบบ รวมทั้งเชื่อมโยงกับห่วงโซ่มูลค่าได้ แต่หากไม่สามารถนำไปสู่การดำเนินงานที่เกิดผลจริงก็ไม่สามารถตอบโจทย์เชิงนโยบายได้ ดังนั้น การกำหนดมาตรการควรมุ่งใช้เมทริกซ์เพื่อค้นหาจุดติดขัดสำคัญและคัดเลือกประเด็นที่สามารถสร้างจุดเปลี่ยน แก้ไขข้อจำกัดสำคัญของระบบเศรษฐกิจ และขับเคลื่อนได้จริงในทางปฏิบัติ โดยไม่จำเป็นต้องกำหนดมาตรการให้ครบทุกช่องของเมทริกซ์ รวมทั้งควรวิเคราะห์จุดติดขัดเฉพาะแต่ละสาขาควบคู่ด้วยเพื่อให้การออกแบบมาตรการมีความชัดเจนและตรงจุด

๒.๒) มาตรการที่เสนอควรเป็นไปตามความต้องการที่แท้จริงของภาคเอกชน (Demand-driven) และมีหลักฐานเชิงประจักษ์รองรับ (Evidence-based) โดยควรเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมตั้งแต่ต้นในการสะท้อนปัญหา ความต้องการ และข้อจำกัดในการประกอบธุรกิจเนื่องจากภาคเอกชนเป็นผู้ที่เข้าใจตลาด เทคโนโลยี และความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจโดยตรง ขณะที่ภาครัฐควรทำหน้าที่สนับสนุน อำนวยความสะดวก และจัดข้อจำกัดเชิงระบบ มากกว่าการออกแบบโครงการจากมุมมองของภาครัฐเพียงฝ่ายเดียว

๒.๓) การวิเคราะห์เครื่องยนต์ทางเศรษฐกิจควรพิจารณามิติของสัญญาติทุนควบคู่ด้วย เนื่องจากทุนไทยและทุนต่างประเทศมีความต้องการสนับสนุนแตกต่างกัน โดยทุนไทยมีความต้องการการยกระดับเทคโนโลยี การเข้าถึงแหล่งทุน และมาตรการสนับสนุนที่ตอบโจทย์ความต้องการของผู้ประกอบการในประเทศ ขณะที่ทุนต่างประเทศต้องการการอำนวยความสะดวก การพัฒนาแรงงานไทยให้มีทักษะสอดคล้องกับอุตสาหกรรมใหม่ และการเชื่อมโยงกับห่วงโซ่อุปทานภายในประเทศ ทั้งนี้ ควรกำหนดรูปแบบของนวัตกรรมในบริบทไทย โดยเฉพาะการยกระดับผ่านการเรียนรู้และต่อยอดเทคโนโลยีหรือ Catch-up Innovation ให้ชัดเจนมากขึ้นเนื่องจากมีความสัมพันธ์โดยตรงกับการเพิ่ม TFP และผลิตภาพแรงงาน

๓) การวางกรอบการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจจากฝั่งอุปทาน

การอธิบายการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจควรให้ความสำคัญกับกรอบด้านอุปทาน (Supply Side Transformation) เป็นหลักเนื่องจากมาตรการสำคัญจำนวนมากเกี่ยวข้องกับการยกระดับผลิตภาพ กฎเกณฑ์ กติกา โครงสร้างตลาด การแข่งขัน สถาบัน และโครงสร้างพื้นฐาน มากกว่าการใช้จ่ายโดยตรงตามกรอบรายจ่ายของ GDP หรือ Expenditure Side ดังนั้น การจัดทำแผนควรเริ่มจากการวิเคราะห์ปัญหาเชิงโครงสร้างของฝั่งอุปทานเพื่อให้เห็นข้อจำกัดที่แท้จริงของแต่ละสาขาและสามารถออกแบบมาตรการแก้ไขได้ตรงจุด เช่น การ

เพิ่มผลิตภาพแรงงาน การยกระดับเทคโนโลยี การลดอุปสรรคทางธุรกิจ การพัฒนาทั่วโลก การแข่งขัน การเชื่อมโยงห่วงโซ่มูลค่า และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นต่อการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

๔) กลไกที่สามารถขับเคลื่อนการพัฒนาให้เกิดผลลัพธ์ที่ต้องการ

๔.๑) หากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๔ จะใช้แนวทางนโยบายอุตสาหกรรม (Industrial Policy) เป็นเครื่องมือสำคัญในการยกระดับภาคการผลิตและบริการ จำเป็นต้องตอบให้ชัดว่า Industrial Policy ที่เหมาะสมกับบริบทของไทยควรมีลักษณะอย่างไร ใช้กลไกใด ใครเป็นผู้รับผิดชอบ และแตกต่างจากความพยายามในอดีตอย่างไร เนื่องจากหากปล่อยให้หน่วยงานตามโครงสร้างปกติรับผิดชอบเพียงลำพัง จะไม่สามารถผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๔.๒) ความสามารถในการแข่งขันระยะยาวขึ้นอยู่กับทักษะและนวัตกรรมเป็นสำคัญ จึงควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาทั่วโลกที่สามารถนำไปดำเนินการต่อได้จริง โดยสามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ต่างประเทศ เช่น ประเทศไต้หวันมีสถาบันวิจัยและสถาบันสนับสนุนรายอุตสาหกรรมที่เข้มแข็ง ขณะที่ประเทศไทยแม้ว่ามีหน่วยงานหรือสถาบันเฉพาะทางในลักษณะใกล้เคียงกันอยู่บ้างแต่ยังมีข้อจำกัดการดำเนินการเชิงรุก และการสนับสนุนอุตสาหกรรมอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ควรกำหนดกลไก ผู้รับผิดชอบ และแนวทางการจัดสรรทรัพยากรให้ชัดเจน รวมทั้งพิจารณาการจัดสรรทรัพยากรบางส่วนไปยังภาคเอกชนหรือหน่วยงานที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางโดยตรง

๔.๓) การวิจัยและพัฒนาเป็นประเด็นที่เคยถูกกำหนดไว้ในแผนและมาตรการภาครัฐหลายครั้ง ทั้งเป้าหมายการลงทุนวิจัย สิทธิประโยชน์ทางภาษี และการจัดตั้งองค์กรเฉพาะทาง แต่ผลลัพธ์ยังไม่สามารถยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยได้อย่างเป็นรูปธรรม ดังนั้น หากแผน ๑๔ จะมุ่งสู่การเปลี่ยนผ่านที่ขับเคลื่อนโดยภาครัฐหรือองค์กรเฉพาะทางจำเป็นต้องพิจารณาใหม่ทั้งในด้านกลไก วิธีดำเนินงาน แหล่งทรัพยากร และความคุ้มค่าในการจัดสรรงบประมาณ โดยเฉพาะบริบทที่ภาครัฐมีข้อจำกัดด้านงบประมาณ

๕) การปรับบทบาทภาครัฐให้เข้าใจตลาดและตอบโจทย์ภาคเอกชน

ข้อจำกัดสำคัญการจัดทำนโยบายอุตสาหกรรมของไทย คือ ภาครัฐยังมีข้อจำกัดในการเข้าใจตลาดและทิศทางการลงทุนของภาคเอกชน ตัวอย่างเช่น กรณีอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ที่ภาครัฐมุ่งเน้นการส่งเสริมเฉพาะด้านการออกแบบวงจรรวม (IC Design) ซึ่งอาจเป็นการมองภาพที่แคบเกินไปและไม่สอดคล้องกับแนวโน้มการลงทุนจากต่างประเทศที่ให้ความสำคัญกับการออกแบบอิเล็กทรอนิกส์ (Electronics Design) ในภาพกว้างมากขึ้น

ในทางปฏิบัติ ทิศทางการลงทุนของแต่ละอุตสาหกรรมมักขับเคลื่อนโดยผู้ประกอบการรายใหญ่ที่เป็นผู้นำตลาดและห่วงโซ่อุปทานมากกว่ายุทธศาสตร์ของภาครัฐเพียงฝ่ายเดียว ดังนั้น ภาครัฐควรปรับบทบาทจากการเป็นผู้กำหนดแนวทางทั้งหมดไปสู่การเป็นผู้เอื้ออำนวย สนับสนุน และแก้ไขข้อจำกัดที่ภาคเอกชนไม่สามารถดำเนินการได้เอง รวมทั้งควรพิจารณารูปแบบการสนับสนุนให้ครอบคลุมทั้ง SMEs และ

ผู้ประกอบการขนาดใหญ่ที่มีบทบาทต่อการลงทุนด้านวิจัยและพัฒนา การถ่ายทอดเทคโนโลยี และการเชื่อมโยงห่วงโซ่อุปทาน

๖) การพัฒนาภาคเกษตรและการเชื่อมโยงห่วงโซ่มูลค่า

การยกระดับภาคเกษตรควรพิจารณาอย่างรอบด้าน แม้ว่าประเทศไทยได้สูงส่วนใหญ่จะมีสัดส่วนภาคเกษตรต่อเศรษฐกิจลดลง แต่ภาคเกษตรของประเทศเหล่านั้นมักมีความเข้มแข็ง ใช้เทคโนโลยีสูง และมีผลิตภาพการผลิตสูง ดังนั้น การพัฒนาภาคเกษตรของไทยจึงไม่ควรมุ่งเพียงการลดขนาดหรือสัดส่วนของภาคเกษตร แต่ควรกำหนดเป้าหมายการยกระดับผลิตภาพให้ชัดเจน ดังนั้น การออกแบบมาตรการควรพิจารณาข้อเท็จจริงเชิงโครงสร้างของภาคเกษตรไทย เช่น อายุเฉลี่ยของแรงงานภาคเกษตร ความแตกต่างของปัญหาในแต่ละสาขา ความเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมอาหาร การขนส่ง โลจิสติกส์ และการประสานงานระหว่างหน่วยงาน

๗) ประเด็นบริบทโลก ความมั่นคง และโครงสร้างพื้นฐานทางการเงิน

การจัดทำแผนควรสะท้อนบริบทโลกและความเสี่ยงสำคัญที่อาจส่งผลกระทบต่อทิศทางเศรษฐกิจไทยในระยะต่อไป โดยเฉพาะบริบทด้านความมั่นคง สงคราม ความเปลี่ยนแปลงของห่วงโซ่อุปทานโลก และความเสี่ยงที่อาจส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมบางสาขา หากความเสี่ยงดังกล่าวมีแนวโน้มยืดเยื้อ จึงควรพิจารณาสะท้อนประเด็นดังกล่าวไว้ในแผนอย่างเหมาะสม นอกจากนี้ ควรเร่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางการเงินที่เอื้อต่อการนำนวัตกรรมไปใช้เชิงพาณิชย์ เช่น การพัฒนาเครื่องมือ IP Financing เพื่อให้ทรัพย์สินทางปัญญาหรือนวัตกรรมสามารถนำมาใช้เป็นหลักประกันเงินทุนได้จริงในทุกกลุ่มอุตสาหกรรม ไม่จำกัดเฉพาะเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ทั้งนี้ เพื่อสนับสนุนให้การลงทุนด้านนวัตกรรมสามารถต่อยอดไปสู่การเพิ่มผลิตภาพและการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจได้อย่างเป็นรูปธรรม

๔.๑.๓ มติที่ประชุม

เห็นชอบกรอบแนวคิดการยกระดับภาคการผลิตและบริการเป้าหมายและมอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการฯ รับข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการไปพิจารณาปรับปรุงกรอบแนวคิดการยกระดับภาคการผลิตและบริการเป้าหมายให้มีความชัดเจน กระชับ และมุ่งเน้นประเด็นที่สามารถขับเคลื่อนได้จริง เพื่อให้การกำหนดแนวทางการยกระดับภาคการผลิตและบริการเป้าหมายในภาพรวมและเศรษฐกิจรายสาขาเป้าหมายตอบสนองความต้องการภาคเอกชนหรือผู้ใช้ประโยชน์ได้จริง ตลอดจนควรกำหนดกลไกขับเคลื่อนผู้รับผิดชอบ และแนวทางการจัดสรรทรัพยากรให้ชัดเจนเพื่อนำเสนอต่อคณะกรรมการต่อไป

วาระที่ ๕ เรื่องอื่น ๆ

ไม่มี